

หากจะกู้โลก จงหยุดทำงานเสีย

David Graeber

2020

สังคมของพวกเราเป็นสังคมที่เสพติดการทำงาน หากจะมีสักหนึ่งสิ่งที่ทั้งฝ่ายขวาและซ้ายเห็นตรงกันก็คงเป็นเรื่องที่ว่าการทำงานเป็นสิ่งที่ดี ทุก ๆ คนควรมีงานทำ งานเป็นเหมือนเครื่องหมายของการเป็นพลเมืองที่ดี ดูคล้ายกับว่าพวกเราต่างเชื่อว่าในฐานะที่เป็นสังคมหนึ่งใครก็ตามที่ไม่ได้ทำงาน พวกเขานั่นแหละคือคนเลวร้ายและใช้ไม่ได้ ผลลัพธ์ก็คืองานได้ดูดกลืนปริมาณของพลังงานและเวลาของพวกเราอย่างมาก

งานเหล่านั้นจำนวนมากเป็นสิ่งที่ไร้สาระโดยสิ้นเชิง อุตสาหกรรม (นักการตลาดทางโทรศัพท์ ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายบริษัท ที่ปรึกษาส่วนตัว) สายการบิน (ผู้จัดการระดับกลาง นักวางกลยุทธ์เกี่ยวกับแบรนด์ ผู้จัดการระดับสูงของโรงเรียนและโรงพยาบาล บรรณาธิการของนิตยสารภายในองค์กร) ดังกล่าวทั้งหมดต่างดำรงอยู่เพื่อให้พวกเราคิดว่ามีเหตุผลบางประการที่จำเป็นจะต้องให้งานเหล่านี้ต้องมีอยู่ งานที่มีประโยชน์ถูกเบียดขับจากงานที่ไร้ประโยชน์ (ลองคิดถึงบรรดาครูและผู้บริหารที่งานเอกสารกองท่วมหัวพวกเขาดู)

เฉกเช่นที่พวกเราได้เห็นในช่วงของการลือคตาวาน ยิ่งงานที่คุณทำสร้างประโยชน์ให้กับคนอื่นชัดเจนมากเท่าไร ค่าตอบแทนที่คุณได้รับก็ยิ่งน้อยตามไป ระบบดังกล่าวข้างไว้สาระสิ้นดี มันกำลังทำลายล้างโลกใบนี้ หากพวกเราไม่หยุดอาการเสพติดดังกล่าว พวกเราก็จะต้องปล่อยให้ลูกหลานเหลนโหล่นตก หากมันยังไม่ชัดเจน เหตุผลหลักคือพวกเราต่างเผชิญหน้ากับปัญหาเชิงสังคมต่าง ๆ ตลอดเวลาราวกับว่าพวกมันคือคำถามเชิงศีลธรรมส่วนบุคคล การทำงานพวกนั้นทั้งหมด คาร์บอนที่พวกเรากำลังปล่อยใส่ชั้นบรรยากาศไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็ตามคือผลลัพธ์จากลัทธิบริโภคนิยมของพวกเรา ดังนั้นจึงหยุดการกินเนื้อหรือฝืนไปถึงการบินไปพักผ่อนที่ชายหาดเสีย แต่เท่าที่คิดเช่นนั้นมันผิด ความสุขของพวกเราไม่ใช่สิ่งที่กำลังทำลายล้างโลก นี่คือลัทธิพิวริแดน นี่คือความรู้สึกรู้สึกของพวกเราที่ว่าเราจำเป็นต้องเจ็บปวดเพื่อที่จะกลายเป็นคนที่คู่ควรกับความทุกข์ หากพวกเราต้องการรักษาโลกก็จงหยุด

เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ของก๊าซเรือนกระจกถูกปล่อยออกมาจากโครงสร้างพื้นฐาน พลังงาน การขนส่ง การก่อสร้าง ที่เหลือเกือบทั้งหมดมาจากอุตสาหกรรม ในขณะที่สามสิบเจ็ดเปอร์เซ็นต์ของแรงงานในอังกฤษรู้สึกว่างานของพวกเราเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นโดยสิ้นเชิง หากพวกเราสามารถหายไปในวันพรุ่งนี้ โลกก็จะไม่แย่ไปกว่านี้ หากคิดแบบคณิตศาสตร์พื้นฐาน และหากคนงานเหล่านั้นถูก พวกเราสามารถลดภาวะโลกร้อนได้ด้วยการทำงานไร้สาระทิ้งไป นั่นคือข้อเสนอแรก

ข้อเสนอที่สอง การก่อสร้างอันบ้าคลั่ง ทุกวันนี้มีจำนวนการก่อสร้างมากมายมหาศาลที่เกิดขึ้นเพียงเพื่อการเก็งกำไรเท่านั้นทั่วโลก บรรดารัฐบาลต่างสมรู้ร่วมคิดกับภาคการเงินเพื่อสร้างตึกสูงระฟ้าที่ไม่เคยมีใครเข้าไปใช้งาน ตึกสำนักงานอันว่างเปล่า สนามบินที่ร้างจากผู้ใช้งาน หยุดกระทำสิ่งเหล่านี้เสีย ไม่มีใครจะคิดถึงสิ่งพวกนี้หรอก

ข้อเสนอที่สาม ความล้าสมัยที่ถูกกะเกณฑ์ หนึ่งในสาเหตุหลักที่ทำให้พวกเราไร้ระดับการผลิตทางอุตสาหกรรมสูงเช่นนี้คือการที่พวกเราออกแบบทุกอย่างให้สามารถพังได้หรือให้ล้าสมัยหรือไร้ประโยชน์ภายหลังไม่กี่ปีเมื่อมันถูกผลิตออกมา หากคุณผลิต iPhone ให้พังภายในสามปี คุณก็สามารถขายได้มากกว่าเดิมถึงห้าเท่าเมื่อเทียบกับกรณีที่คุณผลิตให้มันสามารถใช้งานได้ถึงสิบห้าปี แต่คุณก็ยังเลือกที่จะใช้ทรัพยากรและมลพิษถึงผู้ผลิตมีความสามารถที่จะผลิตโทรศัพท์ (หรือถุงน่องหรือหลอดไฟ) ที่จะไม่พัง และในความเป็นจริงพวกเขาก็ทำเช่นนั้นอยู่นั่นคือสิ่งที่ถูกเรียกว่า “สินค้าเกรดสำหรับการทหาร” บังคับให้พวกเขาต้องผลิตสินค้าที่มีความทนทานในระดับนั้นสำหรับทุกคนเสีย พวกเราสามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้มากและนั่นจะช่วยทำให้ชีวิตของพวกเราดีขึ้น

ข้อเสนอทั้งสามเป็นเพียงจุดเริ่มต้น หากคุณคิดเกี่ยวกับมันก็จะพบว่าพวกมันเป็นแค่เรื่องสามัญสำนึกทั่ว ๆ ไป ทำไมเราจะต้องทำลายโลกด้วยในเมื่อหากการพูดถึงมันดูเป็นเรื่องไร้สาระ พวกเราคงต้องคิดอย่างหนักเกี่ยวกับบรรดาความเป็นจริงที่ดูเหมือนกำลังบังคับให้พวกเราทั้งสังคมทำตัวเหมือนคนบ้าแบบตรงตามตัวอักษร

Anti-Copyright

**SOUTHEAST ASIAN
ANARCHIST LIBRARY**

David Graeber
หากจะกู้โลก จงหยุดทำงานเสีย
2020

Retrieved on 2021-04-03 from <http://www.dindeng.com/to-save-the-world-stop-working/>

ผู้แปล Rawipon Leemingsawat
บรรณาธิการ Sarutanon Prabute

ผู้สนใจอ่านภาษาอังกฤษ โปรดดู 'David Graeber: "To Save the World, We're Going to Have to Stop Working"', *The Big Issue*, 2020

<<https://www.bigissue.com/latest/environment/david-graeber-to-save-the-world-were-going-to-have->

sea.theanarchistlibrary.org